

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: T.T.L.**, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, v České republice bytem na adrese ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha I*, proti **žalované: Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.5.2015, č.j. MV-49429-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4.5.2015, č.j. MV-49429-5/SO-2015 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 3.3.2015, č.j. OAM-44575-19/DP-2014 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žalobce rovněž požadoval přiznat mu právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň byl přesvědčen, že v tomto smyslu žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Podle žalobce nelze také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3,4 správního řádu.

3. Následně po formální stránce žalobce namítal shodně jako s podaným odvoláním porušení § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž nesouhlasil se způsobem, jakým se správní orgán vypořádal s uplatněnou námitkou, neboť toto ustanovení definuje požadavky na obsah výrokové části správního rozhodnutí, kde stanoví, že *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2)“*. Z ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu pak vyplývá, že údaje umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Podle žalobce jej správní orgán neidentifikoval v napadeném rozhodnutí v souladu se zněním správního řádu, když opomenul uvedení adresy trvalého bydliště. Výroková část tedy neodpovídá závazným ustanovením správního řádu a s ohledem na nedostatečnou individualizaci je rozhodnutí nezákonné. Žalobce dále nesouhlasil s konstatováním žalované, že identifikace účastníka řízení byla provedena správním orgánem I. stupně dostatečně v záhlaví rozhodnutí, neboť správní řád vyžaduje, aby byla náležitá identifikace účastníka řízení provedena nikoliv v odůvodnění či v záhlaví, ale ve výrokové části, jelikož pouze tato nabyvá právní moci.

4. Žalobce rovněž odmítal způsob, jakým se správní orgán vypořádal s jeho námitkou, kdy mu správní orgán neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí se dohodnul se správním orgánem na tom, že mu bude poskytnuta lhůta 30 dnů pro vyjádření, kterou správní orgán akceptoval, avšak následně velice zásadně omezil účastníku řízení tuto lhůtu. S tímto krokem žalobce nesouhlasil, a proto se proti nově stanovené lhůtě odvolal. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán měl vyčkat rozhodnutí ve věci jeho odvolání proti novému stanovení lhůty a vzhledem k tomu, že správní orgán takto nepostupoval, byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť se v konečném důsledku nemohl k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit vůbec, když správní orgán vydal rozhodnutí ve věci, ještě před tím, než mohl tento krok učinit.

5. Žalobce dále konstatoval, že nesouhlasí se způsobem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy tento zamítl jeho žádost podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona a nesouhlasí ani s následným odmítnutím této námítky žalovanou. Podle žalobce správní orgán očividně účelově a především nezákonně zamítl jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť pokud nastala situace, kdy účastník

řízení měl v době rozhodování správního orgánu záznam v trestním rejstříku, měl správní orgán očividně postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že důvod zamítnutí pro spáchání úmyslného trestného činu lze logickým výkladem subsumovat pouze pro zrušení pobytu účastníka řízení, nikoliv jeho neprodloužení. Je zřejmé, že správní orgán zamítl žádost z důvodu, která na tuto situaci naprosto nepřiléhá, čímž přímo poškodil žalobce na jeho právech. Správní orgán takto účelově obešel svou povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, kterou by se zabývat musel, pokud by žádost zamítl podle zákonného postupu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Již toto naprosto zásadní pochybení způsobilo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť žalobce byl očividně zkrácen na svých právech nezákonným postupem správního orgánu.

6. Dále namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí povolení k pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. V souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“. Správní orgán opomněl zohlednit okolnosti života cizince na území ČR a z jeho osobních a rodinných poměrů vyvodit závěry, které by odůvodnily přiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí je tedy nezbytné i v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné, když správní orgán nezohlednil skutečnosti podstatné pro posouzení zásadních faktorů jeho rozhodování.

7. S ohledem na výše uvedené žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí a tudíž nebude ve stanovisku k podané žalobě podrobně rozváděn. Dále konstatovala, že ohledně jejího vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám žalobce odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se se všemi námitkami podrobně vypořádala.

IV. Projednání žaloby před krajským soudem

9. Při jednání soudu setrval žalobce na své argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

10. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

11. Žaloba není důvodná.

*Právní hodnocení**I.*

12. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

13. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona v rozhodném znění dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

14. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona v rozhodném znění Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

15. Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona v rozhodném znění ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 37 odst. 2 poslední věta zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

16. Podle § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona v rozhodném znění dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti (§ 174).

17. Podle § 68 odst. 2 a 3 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

18. Podle § 89 odst. 2 téhož zákona odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

II.

19. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že je napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Předně soud uvádí, že žalobce v podané žalobě konkrétně nespecifikoval, v čem spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 obsahuje důvody výroku rozhodnutí, jakož i podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to ze stran 3 až 8, je dále zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s návrhy a jednotlivými námitkami žalobce. S vyjádřením k podkladům pro vydání prvoinstančního rozhodnutí se žalovaná nemohla vypořádat, neboť se žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil, a to ani při seznamování se s nimi dne 29.1.2015, ani ve lhůtě mu k tomu poskytnuté. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, že žalovaná přezkoumala soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Přezkoumala správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přičemž dospěla k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

20. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí neidentifikoval žalobce v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, tedy, že ve výroku neuvedl jeho trvalé bydliště ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu. Podle § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci, kdy podle § 18 odst. 2 správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Ve smyslu § 93 zákona o pobytu cizinců má žalobce na území ČR místo hlášeného pobytu, přičemž správní řád místo hlášeného pobytu výslovně neřadí mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby. Vzhledem k tomu nemusel být žalobce v prvoinstančním rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Soud dále uvádí, že smyslem citovaných ustanovení § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2015, č.j. 7 Azs 166/2015-48). V posuzované věci tomu tak ovšem zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro jeho identifikaci.

21. Neopodstatněnou soud shledal žalobní námitku, že byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, když správní orgán vydal rozhodnutí ve věci ještě před tím, než mohl žalobce tento krok učinit. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 21.1.2015 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy možnosti seznámit se s podklady mohl využít ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy k seznámení č.j. OAM-44575-15/DP-2014. Dne 26.1.2015 se dostavil právní zástupce žalobce na příslušené pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde se seznámil se spisovým materiálem, což stvrdil svým podpisem na protokolu ze dne 26.1.2015, č.j. OAM-44575-16/DP-2014. Z protokolu je dále patrné, že právní zástupce žalobce při seznamování uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří ve lhůtě 20 dnů. Následně dne 29.1.2015 vydal správní orgán prvního stupně usnesení č.j. OAM-44575-17/DP-2014, kterým určil žalobci lhůtu k doložení písemného vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí v délce 7 dnů od doručení tohoto usnesení. Správní orgán prvního stupně zároveň žalobce poučil, že je možné proti tomuto usnesení podat odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 170b zákona o pobytu cizinců a dále jej upozornil, že podle § 76 odst. 5 správního řádu nemá odvolání proti tomuto usnesení odkladný účinek. Dne 5.2.2015 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti usnesení ze dne 29.1.2015, č.j. OAM-44575-17/DP-2014, které bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24.4.2015 zamítnuto. V mezidobí dne 3.3.2015 vydal správní orgán prvního stupně prvoinstanční rozhodnutí, č.j. OAM-44575-19/DP-2014.

22. Postup správního orgánu I. stupně, který vydal prvoinstanční rozhodnutí ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení o určení lhůty pro vyjádření, nebyl v rozporu se zákonem. Žalobci byla usnesením ze dne 29.1.2015, č.j. OAM-44575-16/DP-2014, stanovena lhůta 7 dnů pro zaslání vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a zároveň byl poučen o tom, že podání odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek. Správní orgán I. stupně, tak nebyl povinen vyčkat rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení, kterým mu byla určena lhůta k vyjádření se k podkladům a mohl pokračovat v řízení, přestože samozřejmě nesl, jak uvádí i sama žalovaná v napadeném rozhodnutí riziko, že odvolací správní orgán napadené usnesení zruší (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č.j. 1 As 55/2012-32), což se ovšem v posuzovaném případě nestalo. Dále soud uvádí, že ze shora uvedeného je zřejmé, že žalobci byl poskytnut prostor proto, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, nejprve se mohl vyjádřit přímo při seznamování se s podklady pro vydání rozhodnutí a poté tak mohl učinit ve lhůtě, která mu byla stanovena správním orgánem I. stupně, a to v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu. Usnesení o určení lhůty bylo žalobci doručeno dne 30.1.2015 a měl tedy možnost se až do 6.2.2015 vyjádřit k podkladům řízení. Dále soud konstatuje, že žalobce mohl zaslat své vyjádření správnímu orgánu i po uplynutí této lhůty, tedy dodatečně, a to společně s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání písemného vyjádření podle § 41 správního řádu, pokud např. právní zástupce žalobce z určitého omluvitelného důvodu nestihl vypracovat písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně vydal

prvoinstanční rozhodnutí až dne 3.3.2015, tedy více než měsíc poté, co se žalobce, resp. jeho právní zástupce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.

23. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že správní orgán účelově a především nezákonně zamítl žádost účastníka řízení podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jestliže měl žalobce v době rozhodování správního orgánu záznam v trestním rejstříku, měl správní orgán postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a ze správního spisu vyplývá, že žalobci byl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 25.9.2011 do 25.9.2013. Dne 27.11.2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k žádosti doložil potvrzení o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu ze dne 26.11.2014, ze kterého je patrné, že žalobce byl téhož dne propuštěn na svobodu z věznice Kynšperk nad Ohří. Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 9.12.2014 a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3.6.2013, 11 To 60/2013 vyplývá, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v trvání 36 měsíců, neboť spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku. Při posouzení této námítky soud vycházel z § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců, podle kterého se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze prodloužit dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona o pobytu cizinců. Dále soud uvádí, že podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. V posuzované právní věci ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce se dopustil zvlášť závažného zločinu, kdy podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku věty za středníkem jsou zvlášť závažné zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Zvlášť závažný zločin, kterého se svým jednáním žalobce dopustil je tak možné podřadit pod pojem „úmyslný trestný čin“ tak, jak je stanoveno v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to, že žalobce byl v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, kdy toto žalobce v podané žalobě ani v průběhu řízení sám nezpochybnil, tedy zcela jednoznačně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nikoliv § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak se mylně domnívá žalobce. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 24.9.2015, č.j. 6 Azs 163/2015-47 konstatoval, že „*Spáchá-li cizinec, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, úmyslný trestný čin, policie mu dobu platnosti povolení neprodlouží podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 31. 12. 2010. Neuplatní se tedy ani § 37 odst. 2 písm. b) a obdobný § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky o přiměřenosti důsledků neprodloužení platnosti povolení a přihlížení k dopadům do soukromého a rodinného života cizince.*“ Správní orgány obou stupňů tak postupovaly zcela v souladu se zákonem, když

žalobci neprodloužily žádost k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále soud uvádí, že správním orgánem prvního stupně byl stav věci zjištěn řádně a prvoinstanční rozhodnutí není ani v rozporu s § 3 správního řádu, jak namítal žalobce v podané žalobě.

24. Vzhledem ke shora uvedenému je tak nedůvodná žalobní námitka, že správní orgán tím, že nepostupoval podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců obešel svou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí, kterou by se zabývat musel, pokud by žádost zamítl podle zákonného postupu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem a žádnou zákonnou povinnost neobešel.

25. Neopodstatněná je tedy i žalobní námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí povolení k pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin, pročez byla jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu zamítnuta v souladu s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a správní orgán I. stupně se tedy nemusel zabývat přiměřeností prvoinstančního rozhodnutí, a tedy přihlídnout k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitých úmyslných trestných činů shledat, že nejsou důvodem k neprodloužení víza, zatímco u jiných, že takovým důvodem jsou. Ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek. Nedává mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaha či závažnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011 – 85). Dále soud poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 – 101, podle kterého proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy. Zákon stanoví, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. V případě, že tedy správní orgán I. stupně postupoval podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neměl povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Závěr

26. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

27. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který měl plný úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 24. listopadu 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová